

Qui vol recloure l'Església catalana a la sagristia?

Dij, 19/05/2016 per Catalunya Religió

[El Pont del Diable](#)

L'anticlericalisme a Catalunya té una llarga i profunda tradició, que en alguns moments històrics ha adoptat fins i tot formes violentes. Lluny queden, però, els episodis de la Guerra Civil en què 2.400 religiosos, religioses, capellans i laics van ser assassinats pel sol fet de ser catòlics. Entre d'altres, **Jordi Albertí**, amb el seu [llibre](#) *El silenci de les campanes*, ofereix un bon estudi del fenomen anticlerical i de les seves manifestacions.

Sense arribar a aquestes extrems, encara hi ha sectors que no desaprofiten cap oportunitat per carregar sectàriament contra l'Església, fent servir conceptes tronats, que fins i tot avergonyeixen líders polítics com **Lluís Rabell**, tal com va expressar en el [Simposi Claret](#). Una de les darreres "perles" d'aquests atacs indiscriminats contra el fet religiós l'ha protagonitzat recentment un dels *hooligans* anticlericals més nostrats: **Jordi Serrano**. Un [article](#) molt il·lustratiu que, enlloc d'afrontar racionalment un debat sobre el marc jurídic del fet religiós, únicament adjectiva tots els qui no pensen com ell de "carques", "plens de culpes i pecats", "catòlics integristes" o "neocarlins". Una clara mostra de laïcitat inclusiva.

Durant molts anys Serrano ha estat el director de la Fundació Ferrer i Guàrdia, la plataforma de pensament anticlerical i antireligiós que ha intentat de totes les formes possibles recloure l'Església catalana a la sagristia. Van promoure un conjunt de mesures, sota el pompós nom de [Pacte per la Laïcitat](#), que van presentar a la majoria d'Ajuntaments catalans governats pels partits d'esquerra i que ara sembla que hagi ressuscitat per inspirar la [ILP contra](#) l'escola concertada. Serrano s'ha dedicat professionalment a un munt d'iniciatives semblants, sempre sota el denominador comú de la "laïcitat", és a dir amb una obsessió malaltissa contra l'Església. Fins i tot van gaudir del reconeixement institucional de la Generalitat de Catalunya, en forma de [conveni](#) de col·laboració.

En moltes d'aquests projectes o actuacions l'acompanyava un altre dels habituals en aquest món: **Joan Francesc Pont i Clemente**; l'etern [president](#) de la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia. A diferència de Jordi Serrano, Pont també ha treballat en altres àmbits professionals, com ara el jurídic. Així, per exemple, en la seva qualitat d'advocat va ser un dels màxims responsables de la [Fundació Quail](#).

Pont i Serrano són dos dels noms que des de fa anys cíclicament repeteixen el mateix i que tenen [el seu públic](#). Argumentaris d'una laïcitat que s'emmiralla en un laïcisme francès en [descomposició](#), i que amaga un ressentiment cap a una Església que [ja no existeix](#). Se'ls va parar el rellotge fa quaranta anys.